

kommande. Det har altsaa den Gang staaet Lovgivningsmagten klart, at der i saa Henseende fremkom en Ulighed mellem de to Etater, men det har man ikke den Gang ladet sig afskrække af. Det vil jo altsaa nu blive Genstand for ny Overvejelse, om man for Fremtiden skal sløjfe denne Forskel. Jeg skal dog gøre opmærksom paa, at er Jernbaneetatens underordnede Funktionærer paa det Punkt muligvis ringere stillet end Postvæsenets, saa er der andre Punkter, hvorpaa de absolut ere gunstigere stillede. De have f. Eks. Fribefordring, hvilket Postvæsenets ikke have, og det have mange af Postvæsenets Funktionærer — det vide de højtærede Finansudvalgsmedlemmer — med Suk og Taarer og indtrængende Bønner anmodet om at faa. De have dernæst Tantiemen. Da den blev given ved den Lov, som her er Tale om, var der vel neppe nogen, der troede paa, at den i alt Fald i en nærmere Fremtid skulde faa praktisk Betydning. Det har den jo imidlertid heldigvis faaet, og det i et saadant Omfang, at de paagældende i Tantieme have faaet mere end det Huslejetillæg, de mistede, foruden at de jo i hvert Fald ved personligt Tillæg have faaet Erstatning for, hvad de muligvis paa Grund af de ny Bestemmelser have faaet mindre. Om det Tal, som den ærede Ordfører nævnte, og som skulde angive dem af Personalet, der har maattet have personligt Tillæg for at opnaa det samme, de havde før, er rigtigt eller ikke, skal jeg ganske lade henstaa. Saa vidt jeg ved, har den ærede Ordfører det kun fra det Møde, der blev afholdt ude i „Folkets Hus“. (Ordføreren [Jens Busk]: Jo, jeg har det fra „Jernbanebladet“.) Altsaa fra „Jernbanebladet“, fra de paagældende Andrageres eget Blad. Jeg har ikke nogen Grund til at tro, at det ikke er rigtigt, men jeg kan ikke udtrykkelig bekræfte det, thi jeg savner Kundskab om, hvorvidt disse Tal ere rigtige. Men det maa altsaa ikke glemmes, at naar man sammenligner dem med Postetaten, har man i alt Fald paa disse to Punkter givet Banepersonalet Begunstigelser fremfor de andre, som rigeligt opveje det Huslejetillæg, man her forlanger. Men dernæst vil jeg i denne Forbindelse særlig nævne, at jeg har under Overvejelse eller rettere Generaldirektionen har efter min Opfordring under Overvejelse, om ikke der kunde hjælpes paa de paagældendes Huslejevanskeligheder paa en anden Maade, nemlig derigennem, at der i større Omfang end hidtil opføres Tjenesteboliger for Personalet. Det er et

Spørgsmaal, som jeg allerede kort efter min Embedstiltrædelse har anmodet Generaldirektionen om at tage under nøje Overvejelse. Der var nedsat en Kommission, da jeg traadte til, til Overvejelse af dette Spørgsmaal med særligt Hensyn til Kystbanen. Jeg har anmodet den om at udstrække sine Undersøgelser til hele Landet, netop fordi jeg ikke er blind for, at der gennem den Husleje, der kræves af dem, der skulle bo paa et bestemt Sted, kan paalægges dem en Afgift, som kan virke tungere det ene Sted end det andet. Denne Kommission er i fuld Gang med sine Arbejder, men de ere endnu ikke afsluttede. Det er muligt, at man gennem denne Kommissions Arbejde kan komme til det Resultat, at den Hjælp, som de paagældende muligvis have Krav paa at faa paa dette Omraade, bør ydes dem i Form af, at der tilbydes dem Tjenesteboliger til en rimelig Betaling, en Betaling, der lige kan dække Statens Udgifter derved, og saa falder jo Spørgsmaalet om Huslejetillæg bort. Det var kun disse Bemærkninger, jeg fandt Anledning til at gøre med Hensyn til Sagens Realitet.

Jeg vender mig saa til næste Indstilling, der angaar Andragendet fra Limfjordsbyerne om Hjælp til Oprensning og Uddybning og Vedligeholdelse af Løbene indtil de paagældende Byer. De paagældende Byer ønske jo, at denne Vedligeholdelse fremtidig skal ske for Statens Regning. Det kan jeg ikke gaa ind paa. Det vilde være, forekommer det mig, at føre os alt for vidt, thi hvad der er Ret for Limfjordsbyerne, maatte jo selvfølgelig være billigt for alle andre Byer i Landet, og saa skulde altsaa Staten nu gøre denne store Omvæltning i sit økonomiske System, at den fremtidig skulde overtage Vedligeholdelsen og Opudringen af alle disse Indløb. Dertil kan jeg, som sagt, ikke gaa med, men jeg ved da ogsaa fra mine Forhandlinger med Finansudvalget, at det heller ikke har været dets Mening, at man skulde gaa dertil. Jeg gaar efter mine Forhandlinger med Finansudvalget ud fra, at Meningen med Forslaget om Henviisning kun er, at jeg skal undersøge og overveje, om man ikke kan komme de paagældende Byers Krav i Møde i nogen Grad, men ganske vist paa en anden Maade, end de principalt andrage om. Saavidt jeg husker, peges der i selve Andragendet subsidiært paa den Udvej, at Staten, hvad jeg ogsaa i Fjor stillede i Udsigt, udlåner sit Uddybnings- og Opudringsmateriel for en billig Leje. Det er jeg, ligesom i